

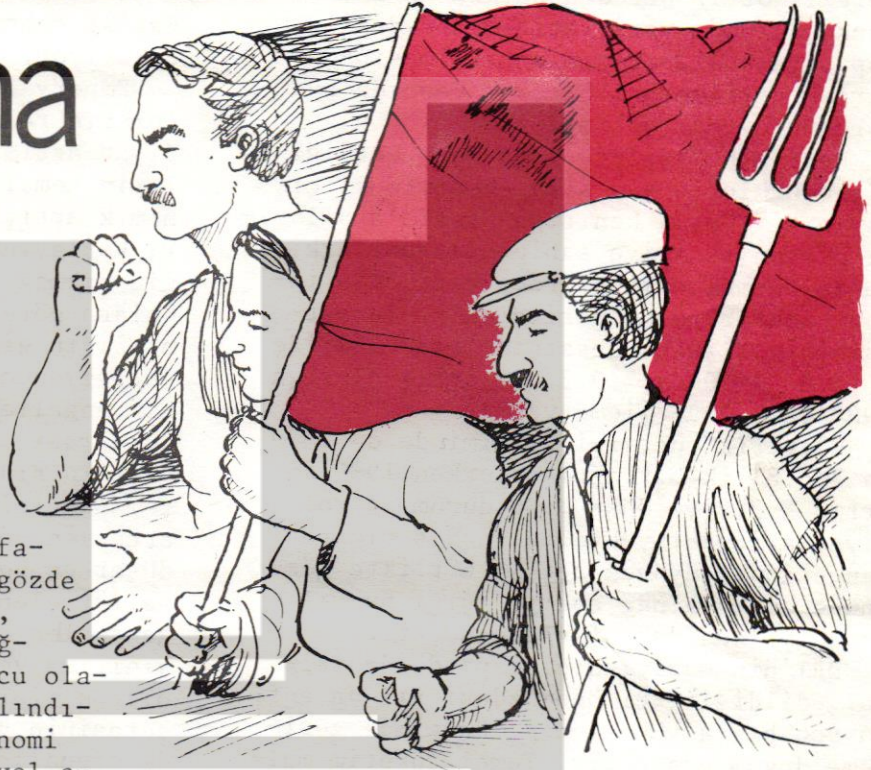
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN !

Devrimin Sesi

Türkiye Devrimci Komünist Partisi merkez yayın organı 25 Kasım 1980 fiyatı 20 TL sayı 5

Faşist cuntanın ekonomik saldırılarına karşı direnelim

Önceleri faşist AP hükümetinin, 12 Eylül sonrası da faşist generaller çetesinin gözde ekonomik uzmanı olan Turgut Özal, 24 Ocak 1980'den beri izlenen doğru ekonomik politikanın bir sonucu olarak enflasyonun kontrol altına alındığını ilan ediyordu. Ona göre ekonomi krizden çıkıp toparlanmayadoğru yol alıyordu. Turgut Özal'ın bu açıklamalarına TİSİAD gibi komprador tekelci burjuvazinin örgütleri de katılıyor ve bu doğrultuda açıklmalar yapıyorlardı.

Radyoda TV'de ve burjuva basınında enflasyonun kontrol altına alınıp üretimdeki düşmenin durdurulduğu doğrultusunda demagojik bir yaygaranın sürdürüldüğü son günlerde Turgut Özal'a bağlı bir devlet kuruluşu olan Devlet Planlama Teşkilatı ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik durumu ele alan bir rapor yayınladı. Bu rapora göre enflasyon özellikle son aylarda hızla tırmanmaya başlamıştır. Yıllık % 80 aylık % 8 hıza erişen enflasyon, yıllık % 150'lik bir hıza varabilir. Keza üretimde artış bir yana kapasite kullanımı ve kamu yatırımlarının fiziki gerçekleşme miktarları giderek düşmektedir.

Kapasite kullanımındaki düşmenin temel nedenlerinden biri olan döviz darboğazı aşılamamaktadır. Döviz darboğazının aşılacağı doğrultusunda herhangi bir belirti de yoktur. DPT'nin hazırla-

dığı raporda verilen rakamlar bunu kanıtlamaktadır. Raporda verilen rakamlara göre ithalat ihracat açığı dış ödemeler dengesi açığı sürekli büyümektedir. Raporda Türkiye'nin önemli ihraç malları arasında yer alan "pamuk, fındık, kuru üzüm, buğday, krom, hamboratlar, çimento ve pamuk ipliği dış satım miktarlarında azalışlar ortaya çıktığı" belirtilmektedir. Bütün çabalara rağmen Ocak-Eylül 1979 döneminde ihracat 1 milyar 655 milyon dolar iken 1980'in aynı döneminde 1 milyar 780 milyon dolara yükselmiştir. Görüldüğü gibi rakam olarak bile kayda değer bir artış sözkonusu değildir. İşçi dövizlerinde kayda değer bir artış olmamıştır. 1979 başlarından 1979 Ekimine kadar 1 milyar 501 milyon dolar işçi dövizini yurtiçine girmişken bu rakam 1980'in aynı döneminde 1 milyar 687 milyon dolardır. Bu yıl alınacağı düşünülen kredilerin yarısı bile alınmamıştır. Önümüzdeki yıl kredilerde kayda değer bir artış beklenmeyeceği gibi raporda da ifade edildiği üzere özel dış borç yükü ö-

zellikle kısa vadeli dış borç yükü giderek artacaktır. Bu 1981'de 1980'den daha fazla miktarda dövizin borç ve faiz ödemeye ayrılması dolayısıyla da, döviz darboğazının artması demektir.

Mevcut sanayi dışa bağımlı montajcı bir sanayi olduğundan ithalat tıkanığında üretim imkansız hale gelmektedir. Bu nedenle pazar vb. etkenlerin yanısıra herşeyden önce döviz darboğazının aşılması gerekir. Mevcut kapasite kullanımını için döviz bulunmasında güçlükle çekilirken tam kapasite kullanımı için gerekli döviz nereden bulunacaktır. Bugünkü durumda yeni yatırımlara değil, kapasite kullanımının artırılmasına ağırlık verilmesini öngören raporda bu sorunun cevabı yoktur.

Devrimin Sesi'nde daha önce verdiğimiz örneklerin yanısıra ekonomideki çıkmazın bir başka kanıtı da üretim araçlarını üreten sanayiye sahip olmayan Türkiye'de önemli sektörlerden biri olan inşaat sektöründeki gerilemedir. İnşaatlar için alınan ruhsatnamelerde 1978'de % 15.3- 1979'da % 9.3 bir artış olurken 1980'de % 24 gerileme vardır.

Elektrik enerjisi üretiminde de 1970'de % 6.8'lik bir artış olurken 1980'de artış % 3.2'ye düştü. Bu durum petrol fiyatlarındaki yükselme ve dış ticaret dengesinde büyüyen açıkla birlikte gözönüne alındığında enerji açığı bu yıl geçen yıldan daha fazla olacaktır.

DPT'nin hazırladığı raporda da itibar edildiği gibi önümüzdeki yıl da enflasyon hızla yükselecek, üretimde gerileme devam edecektir. Temel tüketim mallarının fiyatları hızla yükselirken kapasite kullanımındaki ve yatırımların fiziki gerçekleşme miktarındaki düşüşün kaçınılmaz sonucu işsizliğin artması, kitlelerin alım gücünün düşmesidir. Bu da üretimdeki düşüşü hızlandıran bir başka etken olacaktır.

FAŞİST CUNTANIN YENİ EKONOMİK SALDIRILARI

Ekonomik kriz giderek derinleşirken faşist cunta ekonomik krizin yüklerini halkın sırtına yıkmak için yeni tedbirler alıyor. Maliyeti düşürmek ve KİT'lerin verdiği açığı kapatmak gerekçesiyle faşist generaller çetesinin hükümeti KİT'lere yeni işçi alınmayacağını açıklıyor. Bu DPT raporunda öneriliyor ve faşist cuntanın bakanları tarafından son günlerde sık sık vurgulanıyor. KİT'lerin bir istihdam merkezi haline geldiği belirtilerek yeni işten çıkarmalar planlanıyor. İşçi ve memurlar "anarşi"ye bulaştıkları gerekçesiyle işten atılıyor. KİT ürünlerinde büyük zamları yapmaya hazırlanıyor.

PTT ücretlerine % 400 zam yapılırken çalışanların ücretlerinde devede kulak misali de olsa küçük artışlara yolaçacak vergi yasası bilinmeyen bir zamana erteleniyor, pasaport, ehliyet vb. alınan vergileri yükselten yasa faşist generaller çetesinin oluşturduğu Konsey tarafından bir çırpıda çıkarılıyor. Faşist cunta hükümeti KİT ürünlerinde büyük zamları yapmaya hazırlanıyor.

Yeni zamlar peşpeşe yapılıyor. enflasyon oranı son iki yılda % 200'ü geçerken tüm çalışanların ücretlerindeki artış % 80-50 ile sınırlanmaya çalışılıyor. Faşist cunta bunun için yeni yasalar çıkarıyor.

Emperyalistler ve egemen sınıflarla onların resmi temsilcileri yıllardan beri fiyat artışlarının enflasyonun yeni zamların temel nedeninin ücretlerdeki astronomik artışlar olduğunu ileri sürerek aşırı karlarını ve kapitalist ekonominin çıkmazını gizlemeye çalışıyorlardı. Onlara göre toplumsal üretimdeki tıkanıklığın giderilebilmesi yeni zamların, enflasyonun, fiyatlardaki hızlı tırmanışın engellenebilmesi için ücretlerin dondurulması veya en azından ücretlerdeki artışın sınırlandırılması bir zorunluluktur. Tekelci petronların karları durmadan artarken gerçek işçi ücretleri durmadan düşerken gerici faşist partilerin emperyalist elebaşlarının bu nakaratına faşist generaller çetesi dört elle sarıldı. İşçi sınıfına ve halka saldırmak için gerekçe olarak ileri sürdü. Faşist generaller çetesinin başı Evren, darbenin ilk gününde efendilerinin direktifleri doğrultusunda açıklamalar yaptı. Aşırı ücret artışlarının üretimde durgunluğa, enflasyona yol açtığını, bunun engelleneceğini ücretliler arasındaki ücret dengesizliğinin ortadan kaldırılacağını hem işçinin hem de işverenin çıkarlarını gözetken yeni bir topluşözleşme düzeni kurulacağını, bunu gerçekleştirmek üzere gerekli tedbirlerin alınacağını açıkladı.

DİSK'i kapatan, grevleri, topluşözleşme görüşmelerini durduran % 70'lik avansı yeterli gören cunta işçi- işveren ilişkisini düzenleyen yeni bir yasa çıkana kadar geçici bir yasa çıkarmaya hazırlanıyor. İçeriği açıklanan bu geçici(!) yasaya göre;

a) % 70'lik avans uygulaması sona erdirilecek, ücret artışları % 80'i geçmeyecektir.

b) Bütün işyerleri 16 işkolunda toplanacak ve her işkolunu kapsayan tek bir sözleşme imzalanacaktır.

c) Topluşözleşme görüşmelerinde bir anlaşmazlık çıkması halinde greve gidilemeyecek, sorun yüksek hakimler kuruluna

götürülecektir. Şartları yüksek hakimler kurulu tespit edecek ve onun kararlarına taraflardan hiçbiri itiraz edemeyecektir.

d) Toplu sözleşmeler arasındaki ücret farkları bloke edilecektir.

Yasanın adı geçici olmakla birlikte onun getirdiği hükümleri cunta sürekli kılmayı amaçlamaktadır. İşçiler bu hükümlerin kısa süreli geçici tedbirler olduğu hayaline kapılmamalıdır. Faşist cunta bu hükümleri hatta daha kötülerini yerleştirmeyi amaçlamaktadır.

Onun amacı cuntanın bugüne kadarki uygulamaları gözönüne alındığında açıkça görülecektir. % 70'lik avansların yerini % 80'lik tavan aldı. Cuntanın ilk günü grevlerin ertelendiği DİSK'in faaliyetinin durdurulduğu açıklanmıştı. Yeni tasarıyla grevlerin yasaklanması yasalaştırılmaktadır. Cunta yeni bir yasayla tek tip sendikacılığı yerleştirmeye çalışmaktadır.

% 80 ücret artışı cuntanın koyduğu tavadır. Birçok işyerinde işverenler %80'in altında ücret artışlarını içeren sözleşmeleri dayatacaklardır. Faşist cuntanın sınırsız desteğiyle birçok işveren % 70'lik avansı bile ödememektedir. 350 bin işçinin çalıştığı KİT'lerde % 70'lik avanslar nakit para olmadığı gerekçesiyle ödenmedi.

Geçici yasayla Koç'ların Sabancı'ların tüm istekleri hem de fazlasıyla yerine getirilmektedir. Daha uzun bir süre önce değil, 4-5 ay gibi kısa bir süre önce % 100'ü aşan ücret artışlarını kabul eden Koç'lar Sabancı'lar % 80'lik bir tavanı rüyalarında bile göremezlerdi.

Bütün toplu sözleşmeler %80'lik tavan sınırına göre bile yapılsa işçilerin gerçek ücretleri son iki yıl öncesine nazaran %100-200 arasında azalmış olacaktır. Çünkü toplu sözleşme görüşmeleri genellikle 2-3 yıllıktır. Bu sürede Enflasyon %200'ün çok üstünde olacaktır. Bu oran önümüzdeki yıllarda daha da yükselecektir. Yeni yasa patronların karını artırırken işçileri sefaletin ve yoksulluğun içine daha fazla itecektir.

Faşist cunta yeni yasayla toplu sözleşme görüşmelerini fiilen ortadan kaldırmaktadır. İşçinin grev yapma, istediği sendikada örgütlenme özgürlüğünün olmadığı bir toplu sözleşme düzeni eğer buna toplu sözleşme düzeni denirse getirilmektedir.

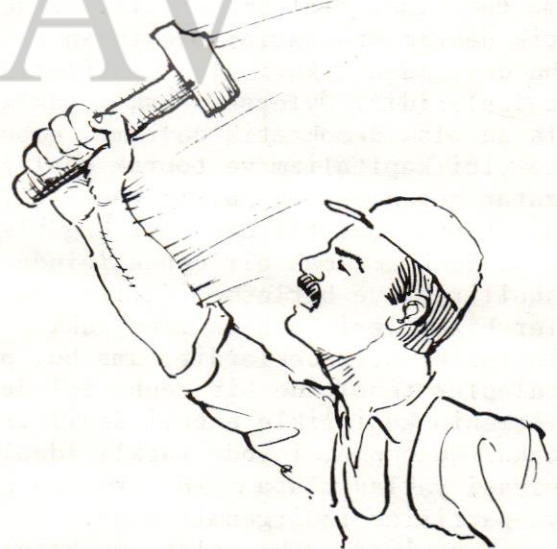
İşçi sınıfı kazandığı bütün hakları elinden alan bu yasayı tanımamalıdır. Bugün yasaklanan grev silahı başta olmak üzere tüm silahlarını kullanmalı, Cuntanın baskılarına boyun eğmemelidir. İşçi sınıfı

fı bugüne kadar kazandığı herşeyi mücadele ederek kazandı. Bundan sonra da mücadele ederek kazanacaktır.

İşçi sınıfı emperyalizme, egemen sınıflara ve onların faşist cuntasına karşı mücadele ederken yalnız değildir. Onlar krizin yüklerini sadece işçi sınıfının değil, tüm ezilen sınıfların sırtına yıkmaya çalışmaktadırlar. Yeni ekonomik ve siyasi saldırı kampanyasının hedefi başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen ve sömürülen sınıflardır.

Cunta işçi ücretlerindeki artışı % 80'le sınırlarken küçük üreticilerin paralarını ödememekte, toprak ve özgürlük isteyen köylülüğe saldırmakta, küçük memurların, memur statüsündeki işçilerin ve emeklilerin ücretlerini %50'lik bir artışla sınırlamaktadır. Faşist cuntanın maliye bakanı, sabit gelirliler olarak nitelediği küçük memurların, memur statüsündeki işçilerin ve emeklilerin ücretlerinde % 50'lik bir artış olacağını açıkladı. Yoksulluk ve sefalet tüm ezilen ve sömürülen sınıfların safalarında kol gezmektedir. Faşist cuntanın ele başları bile orta sınıfın yok olduğunu itiraf etmektedirler. Onlar % 50'lik artışla orta sınıfın korunacağını, yaratılacağını söylemektedirler. Bir yıllık fiyat artışlarının % 100'ü geçtiği bir ülkede % 50'lik zamlarla orta sınıf olarak nitelenen küçük memurlar nasıl korunabilir? Cunta sabit gelirliler olarak nitelenen tabakaların safalarındaki yoksulluğu, sefaleti artıran emperyalistlerin ve egemen sınıfların kararlarına kar katan tedbirler almaktadır.

Cuntanın saldırıları ancak işçi sınıfının önderliğinde tüm halk sınıf ve tabakalarının birleşik mücadelesiyle püskürtülebilir ve bu köhne düzen yerle bir edilebilir. İşçi sınıfının ve halkın kurtuluşu kendi kollarının eseri olacaktır.

BAŞYAZI Kurtuluş-Birlik sorunu ve T'K'P'den tümüyle kopma gereği

Birlik sorununun hayati bir önem kazandığı faşist cunta döneminde, birliğin önemini kavrama ve birlik isteğine sahip olma bakımından, Kurtulu, eskiye göre daha olumlu bir noktadadır. Kurtuluşçu arkadaşlar, bir cephe içinde birleşmek ve cephenin vakit geçirmeden örgütlenmesine girişmek gerektiği üzerinde duruyorlar. Kuşkusuz, bu olumlu bir şeydir.

Ancak arkadaşların hatalı kavrayışları, daha başlangıçta, cephe içinde birleşme sorununa yaklaşımda kendisini ortaya koyuyor. Kurtuluş'a göre, devrim cephesi dedikleri, demokratik devrim programı temelinde oluşturulacak Halk Cephesi için de birleşmek, çeşitli devrimci grupların ideolojik-siyasi farklılıklara sahip olmalarıyla mümkündür. Hatta onlar, cephe sorununu "sosyalistlerin birliği" sorunuyla özdeşleştirmeye kadar varıyorlar. Oysa, çeşitli örgütlerin de içinde yer alacağı bir cephenin, kendi doğası gereği, farklı ideolojik yaklaşımları ve çeşitli siyasal farklılıkları varsaymasından doğal bir şey düşünülemez. Kurulacak olan, proletaryanın siyasi örgütü değil, ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakaların ve onların devrimci örgütlerinin içinde birleşecekleri cephe dir. Farklı sınıfların, onların birbirinden farklılıkları bulunması kaçınılmaz çıkarlarının ve bunları savunmaya yönelen örgütlerin biraraya gelecekleri birlikler kendi içinde farklı ideolojik-siyasi yaklaşımları barındıracağı açıktır. Önemli olan ve cephe içinde birleşmeye olanak sağlayacak şey ise, değişik sınıfların ortak olan çıkarları temelinde ve onların çeşitli örgütlerinin bu ortak çıkarları savunma temelinde birleşmeleridir. Ve demokratik devrim programını oluşturan talepler, bu devrimden çıkarı olan sınıfların ortak talepleridir. Öyleyse, farklı yaklaşımlarla da olsa demokratik devrimi, emperyalizm teknelci kapitalizm ve toprak ağalığından zarar gören ezilen halkın temel taleplerini savunan çeşitli devrimci örgütler, bu temelde kurulacak bir cephe içinde birleşebilirler ve birleşmelidirler. Bu örgütler birbirlerinin hatalı buldukları yanlarını eleştireceklerdir, ama bu, ortak talepler temelinde bir cephe içinde birleşmenin kesinlikle engeli değildir. Aksi takdirde cephe, içinde farklı ideolojik-siyasi yaklaşımlara izin vermeyen proletar ya partisine indirgenmiş olur.

Kurtuluşçu arkadaşlar, bu hatalı yaklaşımlarıyla Halk Cephesi içinde Partimizle birleşebilmeyi mümkün görmeyince, bizim

nispeten uzun vadeli devrimci bir platform temelinde birlik dediğimiz türden bir "cephe" içinde birleşmeyi öneriyorlar. Dediğimiz gibi, bu istek de olumludur.

Ancak Kurtuluş'un bu olumlu isteği de doğru ve devrimci bir temelden yoksundur. Arkadaşlar belli-başlı iki talep --siyasi özgürlüklerin kazanılması ve faşist cuntanın devrilmesi--, temelinde bir "cephe" içinde birleşilmesini öngörmektedirler. Emperyalist efendilerinin desteğinde halka karşı yoğun ekonomik ve siyasi saldırılar sürdüren ve cuntacı faşist generaller tarafından temsil edilen hakim sınıfların bu saldırıları karşısında bize nasıl bir birlik gerekiyor? Hele bir "cephe" söz konusu edildiğinde, onun üzerinde örgütleneceği hangi talepten vazgeçilemez, bu birlik nasıl bir hedefe sahip olmalıdır?

Tek tek çeşitli taleplerin gerçekleştirilmesi için sağlanacak geçici eylem birlikleri ve dayanışmalar bir yana bırakılırsa, gerçek bir cephe de, arkadaşların "cephe" adına önerdikleri nisbeten uzun vadeli eylem birlikleri de, kesinlikle doğru bir iktidar alternatifini ortaya koymalıdır. Bu nokta boş bırakılmaz.

Devrimci birliklerin, cephelerin esas amacının ezilen ve sömürülen halk kitlelerini mevcut düzene ve diktatörlüğe karşı birleştirip örgütlemek ve seferber etmek olduğu açıktır. Devrimci birliklerin kitleleri mevcut düzenin ve devletin restorasyonuna yönlendirmesi düşünülemez. Dolayısıyla "nasıl bir iktidar alternatifi" sorusuna verilen cevap, bu noktada kitlelerin önünün aydınlatılması ya da karartılması, devrimci bir birliğin önerilip önerilmemesinin mi-henk taşıdır.

Saldıran kimdir? Bunun en kısa cevabı, teknelci sermaye ve faşizm değil midir? Düzeni sarsılan, onulmaz krizi içine yuvarlanan, azami karını gerçekleştirmek için krizin yüklerini halkın sırtına yıkmaya uğraşan, bu amaçla doğrudan ya da dolaylı olarak teknelci kapitalizme yönelen her türlü muhalefeti yok etmeye ve demokrasi mücadelesini ezmeye çalışan teknelci sermayedir, toprak ağalarıdır. Ve öteden beri tüm egemen sınıflar bu uğraşlarını örgütlü olarak yürütmüşlerdir. Egemen sınıfların temel örgütü ise, ezilen çoğunluk üzerinde bir baskı aracı olan devlettir. Günümüzde ülkemizde bu örgüt, komprador teknelci

burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüdür. Bunlar elbette basit gerçekler. Ancak, bunlardan söz etmemizin nedeni, öteden beri tartışmanın bu noktada olmasıdır.

Bugüne kadar Türkiye'de sürekli olarak iki mücadele ve birlik platformu önerilmiştir. Birincisi tekelci kapitalizmi ve faşist diktatörlüğü hedef alan ve Partimiz tarafından savunulan devrimci platform; ikincisi ise, düzenin ve devletin restorasyonunu ve çeşitli hükümet değişikliklerini hedef gösteren, T"K"P çıkışlı reformcu platform.

Hangi platformda birleşilecektir, sorun budur?

Kurtuluş uzun süreden beri "ihtilalcilerin birliğini" savunmakta, "ihtilalci örgütler" olarak nitelendirdiği örgütlerin birliğini önermektedir. Bu doğrudur ve olumludur. Ama ihtilalcilerin birliğinin, ihtilalci bir birliğin temel kıstası doğru bir iktidar hedefine sahip olmak olduğu açık değil midir? İhtilalci birlik ancak düzene karşı bir birlik olabilir ve halk iktidarı hedefine sahip olabilir; düzen ve devletin restorasyonunu asla hedefleyemez. İhtilalin temel meselesi iktidar meselesidir. Kurtuluş ihtilalcilerle ihtilalci bir temelde birleşmeye çalışmalıdır.

Faşizme karşı mücadele adına savunulan, faşizmin kaynağının tekelci sermaye olduğunu gözardı eden ve faşizmi ve faşizme karşı mücadeleyi devletten ve devlete karşı mücadeleden koparan T"K"P patentli sahte mücadele anlayışı, geçmişte MHP'nin hedef gösterilmesinde somutlanıyordu. Önerilen, MHP'ne karşı ve uç noktasında devlete ve onun kurumlarına dayanarak ve komprador-feodal düzen sınırları içersinde hükümetlerdi. Reformistler ve revizyonistler -ve bu arada Kurtuluş da- ülkemizde demokrasinin olduğunu varsayıyorlar ve MHP'den geldiğini iddia ettikleri faşizm tehlikesine karşı, tekelci sermaye ve onun diktatörlüğüne karşı mücadeleden soyutlanmış bir "mücadele" yürütüyorlardı. Devlet ve onun başta gelen şiddet aleti ordu hakkında hayal yayan, faşizmi MHP den ibaret gösteren, "faşizme geçit yok" sloganıyla parlamenter faşist diktatörlüğü burjuva demokrasisi olarak sunmaya ve savunmaya çalışan T"K"P kaynaklı bu revizyonist ve reformist

fikirlerin faşist cuntanın işbaşına gelmesini nasıl kolaylaştırdığı ortadadır. İşçi ve emekçi kitlelerin özellikle devlet ve ordu konusunda kafalarının bulandırılması cuntanın koyu faşizmine ortam hazırlamış ve kitlelerin darbeye

karşı hazırlıksız yakalanmasına neden olmuştur.

Şimdi aynı yolda yürümeye devam eden T"K"P, "faşist cuntaya karşı mücadele" sahte çağrılarını yapıyor. Bu defa, o, eskiden MHP'ne yüklediği rolü, cuntaya yüklemekte; faşist cuntayı sınıf temelinde ve özellikle faşist diktatörlükten soyutlayarak, sözde faşizme karşı bir "mücadele" önermektedir. Bu hayallerin şimdi de, diktatörlüğün yüzünü gizlemesine, muhtemel bir parlamenter faşizm oyununu kolaylaştırmaya yol açacağı bellidir.

Ve Kurtuluş da, yerine ne konacağını muğlak bırakarak "siyasi demokrasi için faşist cuntayı devirelim" tezini ileri sürmektedir.

Kurtuluş'un T"K"P'in ve onun ülkemizde burjuva demokratik devrimin tamamlandığı, sosyalist devrimin gündemde olduğu şeklindeki tezinin etkisi altında, Türkiye'de toprak sorununu yok sayması, dağıtılacak toprak bulunmadığını ileri sürmesi ve demokrasi mücadelesi toprak devrimi mücadelesinden koparmasıyla, faşizme karşı mücadele kavrayışı arasında belirli bağlantılar vardır. Elde edilecek siyasi demokrasi talepleri arasında temel bir talep olarak toprak talebini saymayan Kurtuluş, cunta öncesinde, ülkemizde, tekelci sermayenin egemenlik şartlarında olabileceği kadarıyla, yani kısıtlı ve güdük bir burjuva demokrasisinin bulunduğunu varsayıyor ve tekelci sermayenin bu diktatörlük biçimine oligarşik diktatörlük diyordu. Ve Kurtuluş'a göre, faşist cuntanın saldırdığı bu "demokrasi"yi savunmak gereği gözardı edilmemelidir.

Hemen söyleyelim ki, demokratik hak ve özgürlükler olarak ne varsa savunulması gerekir, Ama kimse, demokrasi adına parlamenter faşizmi savunmaya kalkışmamalı. Bu marifet T"K"P'ne bırakılmalıdır. Burjuva demokrasi bir ülkede kurulan faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin de, burjuva demokrasisinin savunulmasıyla sınırlanamayacağını ve proletarya diktatörlüğünün kurulması perspektifiyle yürütülmesi gerektiğini bir yana bırakalım. Bizim ülkemizde kısıtlı da olsa bir burjuva demokrasisi bulunmuyordu. Cuntanın bir darbesinin işi sessizce halledivermesi, bunu açıkça ortaya koydu. Cunta öncesi diktatörlük biçimi, bu açıdan da savunulamaz.

Cuntaya karşı mücadele ve faşist cuntanın devrilmesine evet; buna bugün kimse karşı çıkamaz. Ama yerine ne konacaktır? Bu konuda kitlelerin kafalarının karıştırılmasına, bulandırılmasına izin verilemez. Kitlelere devrimci bir bilinç götürmelidir. Alternatif, tüm açıklığıyla

devrimci bir alternatif olarak konmalı; T"K"P'nin seçimlerin yapılması vb. gibi soruna faşist diktatörlük çerçevesinde verdiği cevaplar bir kenara itilmelidir.

Cephe ve tüm eylem birlikleri, ezilen ve sömürülen kitlelere gerçek demokrasiyi alternatif göstermeli, sermaye ve faşizmin saldırılarına karşı mücadele halk demokrasisi perspektifiyle yürütülmeli ve birlik bu temel talebi içermelidir.

Halk demokrasisi ve halk iktidarı hedefini göstermeyen bir birlik ve mücadele, gerçek bir anti-faşist mücadele ve birlik değildir. Reformcudur. Düzenin ve devletin restorasyonunu ve hükümet değişikliklerini amaçlar.

Gerçekten faşizme karşı mücadele istegine sahip olan herkes, faşizme karşı mücadeleyi, tekelci sermayeye, onun düzenine ve devletine karşı bir mücadele olarak kavramalı, aksi halde sermayenin ve faşizmin çeşitli manevralarına alet olabileceğini bilmelidir. Tekelci sermayenin 73'lerde diktatörlüğünü sağlamlaştırmak amacıyla 12 Mart darbecilerini geri çektiği ve reformcu CHP hükümetine yolverdiği unutulmamalı ve herkes 12 Eylül darbecilerinin "demokrasiyi sağlamlaştırma ve rayına oturtma" oyununa fiğüran olmaktan kaçınmalıdır. Niyetlerinin gerçekleşip gerçekleşmemesi demokrasi mücadelesinin kazanacağı boyutlara bağlıdır - ve objektif şartlar bu mücadelenin gelişmesi için elverişlidir-, ancak hiç olmazsa Tercüman yazarlarının bile "sağlamlaştırılmış ve rayına oturmuş parlamenter demokrasi"yi, yani parlamenter faşist diktatörlüğü, kitleleri aldatmaya ve yüzünü gizlemeye daha elverişli olması bakımından tercih ettikleri görülebilmelidir.

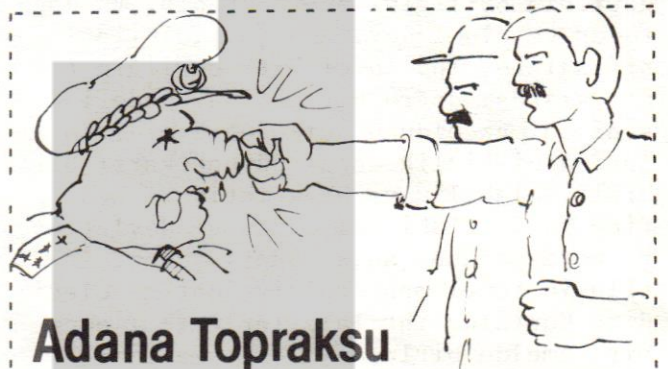
Faşizme karşı mücadele, düzeni ve diktatörlüğü hedeflemeli, diktatörlük çerçevesindeki değişiklikleri, hükümet değişikliklerini, parlamenter faşist diktatörlüğü kesinlikle çağrıştırmamalı, açık ve seçik olarak halk iktidarı hedefine yönelmelidir. Başka türlü ne gerçek bir birlik ve mücadele ve ne de gerçek bir zafer mümkün değildir. Başka türlü, ezilen ve sömürülen kitleler, T"K"P gibilerinin yapmaya çalıştıkları gibi, ancak revizyonist ve reformist yollardan tekeli düzenin ve faşist diktatörlüğün sağlamlaştırılması hedefine kanalize edilebilir.

Kurtuluş, T"K"P'nden bütünüyle kopmalıdır. Kurtuluşu halk demokrasisi için, gerçek demokrasi için mücadeleye çağırıyoruz.

Kurtuluş, eğer "geniş" bir birlik sağlayabilmek amacıyla iktidar hedefini boşlukta bırakıyorsa, bundan vazgeçmelidir.

Cuntaya karşı şu veya bu temelden hareketle duyulan hoşnutsuzluk ve yürütülmeye çalışılan muhalefet, esneklikle devrimci bir platforma çekilmeye çalışılmalıdır. Geniş cephe de ancak böylelikle gerçekleşebilir. Yoksa, "geniş" olması için reformcu olmasına katlanarak değil, Geniş cephe, emekçi kitlelerin geniş çoğunluğunu kapsayarak geniş ve en geniş olabilir. Ve bu cephe ya da birlik de, ancak kitlelerin gerçek çıkarları temelinde devrimci talepler temelinde örgütlenabilir.

Tüm devrimci ve demokratlar, her geçen gün yeni saldırılara girişen tekeli sermayeye ve faşizme karşı, başında generaller çetesi bulunan faşist diktatörlüğü devirmek ve halk iktidarına ulaşmak için birleşelim.

Adana Topraksu işçileri sıkıyönetimi dize getirdi

750 işçinin çalıştığı Adana Topraksu'da AP hükümeti zamanında işçilere rağmen Tarım-İş yetkili kılınmıştı. 3 Kasım günü müdürün bu sendika için kadrolu işçilerden 4000 kadrosuzlardan 100 lira keseceğini açıklaması üzerine eksik maaşları alamayan işçiler "hem istemediğimiz sendikaya yetki verilir, hem de bütün sendikal faaliyet durdurulur sonra da sendika için para kesilir. Bunu kabul etmiyoruz. Eksik maaş almayacağız" diyerek 3 Kasım'da direnişe geçtiler. İş yerine gelen sıkıyönetim birliklerinin tehditlerine kolkola girerek "Kahrolsun faşist cunta", "hakkımızı isteriz" sloganlarıyla cevap veren 750 işçinin birliği ve kararlılığı karşısında faşistler geriledi. 3 gün süren direniş sonucunda ücretler kesintisiz olarak ödendi.

ERDAL EREN

Devrimin Sesi'nin 5. sayısı elinize geçtiği zaman belki de Erdal Eren faşist cuntanın emriyle katledilmiş olacak. Çünkü generaller çetesi ayakta durabilmesinin tek yolu olarak, kendilerine cinayet, işkence ve kanlı terörün çıkarmaz yolunu seçtiler.

Erdal Eren 1980 Şubatında Ankara'da kendisi gibi YDGD üyesi olan Sinan'ın öldürülmesini protesto için düzenlenen gösteride göstericilerin üzerine saldırtılan askerlerden birini öldürdüğü suçlamasıyla tutuklandı. Ankara sıkıyönetim mahkemesi toplam üçbuçuk saat süren göstermelik yargılama sonucu kararını açıkladı. İdam... Ne savunma tanıklarının dinlenmesinin reddi, ne ölen erin vücudunda yakın mesafeden ve arkadan vurulduğuna dair varolan belirtiler ne de 18 yaşından küçüklerin idamla cezalandırılmayacağını belirten yasa hükümlerinin çiğnendiğini belirten itirazlar, hiçbiri gözönüne alınmadı. Onlara herşeye rağmen ayağa kalkın yığınlar gözdağı verebilmek için kurban gerekliydi.

Diktatörlüğün alelacele bir genci sehpaye çıkartmaya çalışması geniş tepkilere yolaçtı. Yıldırma ve terör kampanyası için seçilmiş bir kurban, Erdal Eren'e verilen idam kararına binlerce ilerici, demokrat, yurtsever, komünist, hatta Batı Avrupalı birçok parlamenter, din adamı, bilim adamı karşı çıktı. Erdal'ın hayatını kurtarmak için harekete geçti, Erdal'ın yeniden varılanmasını idam edilemeyeceğini söy-

ledi. Askeri Yargıtay 3. Dairesi yükselen protesto sesleri arasında yargılanmanın yenilenmesine karar verdi. Tamamen "emir komuta" zinciri içinde bağımlı olan askeri mahkeme ve savcılarının yukardan gelen emirle mahkemenin yeniden yapılması engellendi. Bir yolu bulunarak karar onaylandı. Erdal ölüm hücresine kapatıldı. Beşli çetenin emri bekleniyor.

İdam cezası sömürücü egemen sınıfların elinde daima, ezilen sınıfları baskı altında tutabilmek, sömürü düzenlerini devam ettirmek, siyasal iktidarlarının ayakta kalmasını sağlayabilmek için başvurdukları bir terör yöntemi olagelmıştır. Bugün ülkemizde de emperyalizmin uşağı faşist cunta yöntemi aynıdır. Katliamların, işkencelerin tutuklamaların yanısıra idamların gerçekleştirileceğini bizzat cuntanın başı ilan ediyor. Buna izin verilmelidir.

Milyonlarca emekçinin günlük nafakasını tasarruf demagojisiyle gaspedip, bir avuç komprador ve derebey artığının keyiflerine keyif, milyonlarına milyonlar katabilmek için, henüz 18 yaşındaki gencecik fidanların boyunlarına yağlı ilmi geçirmek için yarışan faşist generaller çetesine izin vermeyelim.

Ülkenin her yanında, fabrikalarda, köylerde, okullarda, tüm işyerlerinde, idamların durdurulması, idam cezasının kaldırılması, Erdal Eren'in hayatının kurtarılması için, idamların hesabını sormak için, mücadele edelim. Grevler, boykotlar, direnişler, gösteriler düzenleyelim. Diktatörlüğün kanlı yüzünü teşhir edelim. Cellatları pişman edelim.

Çırçır Prese İşçileri 8 saatlik işgünü için direndi

Kırıkhan'daki Çırçır Prese işçileri 10 saatlik çalışma saatini kabul etmeyerek 8 saatlik işgünü için direnişe geçtiler. 5200'den fazla işçinin 1.5 gün süren direnişine sıkıyönetim müdahaleye cesaret edemedi. Patron yarısı sünni yarısı alevi olan işçiler birbirine düşürerek direnişi kırmaya çalıştı ve başarılı oldu. Birbuçuk gün sonunda direniş kırıldı. Direniş sırasında fabrikaya gelemeyen

subaylar direnişten sonra fabrikada dolaşarak işçilere gözdağı vermeye çalıştılar. Bölünmenin sonuçlarını gören işçilerin birleşerek yeniden direnişe hazırlandığını gören patron 8 saatlik işgünü kabul etti. Fakat alevi ve sünni işçiler arasındaki tam olarak giderilemeyen ayrılıktan yararlanarak 30 işçiyi işten çıkardı.

Direnen Dersim; Diktatörlük için her zaman bir «Çıban başı»

12 Eylül'de işbaşına gelen yeni zulüm çetesi Generaller cuntası, öteden beri "bölücülük"ün, "çıban başı" olarak ilan ettikleri Dersim'e ve Dersim halkına yönelik azgın bir saldırıya geçmiş bulunuyor. Bu saldırıları özellikle geçtiğimiz Kasım ayı içinde iyice yoğunlaştı.

2 Kasım günü, henüz kimin tarafından gerçekleştirildiği yeterince anlaşılmayan, merkeze bağlı Taluk karakoluna yapılan baskını bahane eden sıkıyönetim generalleri çevre köylerde yoğun operasyonlara giriştiler. 38 dersim katliamını geride bırakan vahşi saldırılar düzenlediler. 15-16 yaşlar arasındaki herkesi tutukladılar, işkence ettiler. Günlerce bu köylerde kin ve nefret kustular. Bu saldırıların en ibret verici yanı ise maksatlı bir biçimde 38 Dersim isyanına önderlik eden (veya katılan) Demenan aşiretine yöneltilmiş olmasıdır. Öyle ki şehir merkezinde oturan Demenan köyleri nüfusuna kayıtlı sıradan herkesi bile tutuklamışlardır. "38'de de devlete karşı gelenler Demenanlılardır" yollu propagandaları, işkence altına alınanlara "hangi aşirettensin" soruları ve saldırıların özellikle maksatlı olarak bu aşiret üzerinde yoğunlaştırılması vb. şeyler Generaller çetesinin yeni bir Dersim katliamı provasında olduğunu ve yeni bir katliama girişeceklerini göstermekteydi. Nitekim 2 Kasım ve sonraki günlerde bu durum daha da anlaşılır hale geldi. Sıkıyönetim generalleri bu kez Nazımiye Dersim arasında bir saldırı sonucu öldürülen bir teğmen ikisi er, üç kişinin ölümünü bahane ederek daha vahşi bir saldırıya geçti. Dersim ve ilçeleri Erzincan, Elazığ ve Kayseri'den getirilen Hava İndirme Tugayı ile tam bir abluka altına alındı. Dersim'e dışardan ve içerden giriş-çıkış yasaklandı. İlçelerle bağlantılar kesildi. Bütün köprüler ve kavşak noktalara jandarma ve komandolar yığıldı. İl ve ilçelerde günlerce sokağa çıkma yasağı uygulandı. (örneğin Mazgirt'te 3 gün üst üste sokağa çıkma yasağı kondu) Generallerin ellerindeki telsizlerle yeniden "Dersim'de isyan var" nakaratı tekrarlandı. Cuntanın ve onun elebaşlarının Dersim halkına yönelik bu topyekün saldırısının

da en çok yoğunlaştığı şey ise Partimiz ve onun taraftarları oldu. Generaller Apocuların gönüllü işbirliğini ve ihtarlarını da kullanarak Partimize ve onun taraftarlarına saldırdılar. Birçok kişi tutuklandı ve azgın işkencelere tabi tutuldu.

Özellikle 2 Kasım'dan itibaren yoğunlaşan bu saldırılar 5-6 Kasım günleri öğrenci gençlik üzerinde yoğunlaşarak sürdü. Bu günlerde polis ve jandarma birlikleri Liseyi (Hüseyin Demir Lisesi) Kuşatarak tutuklamalara girişmek istediler. Ancak bu liseli gençliğin direnişi ile karşılaştı. Partimizin taraftarı liseli gençlerin önderlik ettiği Liseli gençlik polise karşı durmuş, ve polisi okulun dışına püskürtmüştü. Polis ve jandarmasının okulu ve liseli gençliği ateşe tutması liseli gençliği geriletmemiş ve liseli gençler okul kapılarını kapatarak direnişe geçmişlerdi. Bu arada partimizin özellikle semtlerde, çeşitli işyerlerinde ve kahvelerde sürdürdüğü propagandalar sonucu Dersim halkı her zaman olduğu gibi öğrenci gençliğin haklı mücadelesini ve direnişini desteklemeye koştu. YSE işçileri işyerinin önüne çıkarak, semtlerde özellikle kadınlar sokaklara dökülerek Lise'ye yöneldiler. Bu yoğun kaynaşmayı gören sıkıyönetim generalleri bir yandan geriliyor, öte yandan da olayın eski biçimlerde büyümemesi için tedbirler alıyordu. Onlar ilk planda diğer okulların liseye yardıma koşmasını engellemek için, lise dışındaki okulları ablukaya aldılar ve kapıları tuttular. Mahallelere giriş-çıkış yasaklandı. İşyerlerinin önündeki birikmeler dağıtılmak istendi. Ancak birçok kişi, özellikle kadınlar barikatları aşarak ve diğer mahallelerdeki kadınlarla birleşerek liseli gençliğin yardımına koştular. Polis ve jandarma ile kıyasıya bir tartışmaya girdiler. Polis şefleri bu durum karşısında kadınlara "siz de çocuklarınıza benziyorsunuz" diyerek, onlara saldırarak Dersim halkına duyduğu kinlerini belli ettiler. Ama halkın ve içerde öğretmen ve öğrencilerin birliği karşısında gerilemek zorunda kaldılar. Liseli gençliğin 2 saat süren direnişi kararlılığından hiçbir şey yitirmeden sona erdi.

Nevar ki polis ve jandarma yeni bir saldıırıya geçerek bazı öğrencileri tutukladı. Bunun üzerine halk ve kadınlar yarıdan toparlanarak bu kez karakola saldırdılar. "Çocuklarımızı geri verin" diyerek polisle yaka yakaya çatıştılar. Bunun üzerine sıkıyönetim generalleri bazı öğrencileri serbest bırakmak zorunda kaldı.

SÜLEYMAN ÖLMEZ İŞKENCEDE ÖLDÜRÜLÜYOR

Cunta havadan ve karadan saldırılarla Dersim'de mahalleden -köşe, işyerinden- mağaralara kadar heryeri didik didik arıyor. Helikopterler sürekli olarak köyleri ve mağaraları bombalıyorlar. Önllerinde Apocular ve muhbirler olduğu halde tek tek evlere baskınlar düzenliyorlar. Demagojik propagandanın sökmeye başladığı Dersim'de zulmü ve zorbalığı bugünlerde tek yöntem haline getirdiler.

Bu arada geçen sene işgal ettikleri öğretmen lisesi ile yeni işgal edilen Ziraat okulu ise tam bir işkence karargahı durumuna getirildi.

Partimizin militanları ve taraftarlarına ve devrimcilere bu işkence merkezlerinde 1800 Evler'deki işkenceleri aratmayacak vahşi işkenceler uygulanmaktadır. Burada uygulanan işkenceler sonucu Partimizin sempatzanı bir genç kızın kolu tutmaz oldu ve bir diğer sempatzanımız ise hayatını yitirdi.

16 Kasım günü merkeze bağlı bir köye yapılan baskın sonucu Partimizin sempatzanı Süleyman Ölmez adlı öğretmen, okuldan alınmış ve Ziraat okulundaki işkence merkezine götürülmüştü. Süleyman Ölmez'den istediklerini alamayacaklarını anlayan yeni işkence çetesi generaller, ona azgınca uyguladıkları barbar işkenceler sonucu öldürdüler. Ölümün "intihar" olduğu yalanını söylediler.

Bunu duyan devrimci-komünistler ve Dersim halkı büyük bir kin ve nefretle diktatörlüğün karşısına dikildi. Partimiz ve halk bu yiğit devrimciye militanca sahip çıktı. 20 Kasım sabahı erkenden kadını, genci, ihtiyarı Dersim halkı hastaneye koştu, liseli gençler bütün okullarda boykot kararı aldılar. Durumu teşhir ettiler. Bazı işyerlerindeki taraftarlarımız işi bırakıp hastaneye koşuştular. Oluşan kalabalığı gören sıkıyönetimin zalim şefleri kalabalığı dağıtmak istedi. Ne varki, 800 civarındaki kalabalık büyük bir kin ve nefretle polis ve jandarmanın karşısında bir adım daha gerilemeden barikat kurdu. Onların "ateş ederiz" tehditlerine de boyun eğmediler. jandarma ve polis birlikleri gerilemek

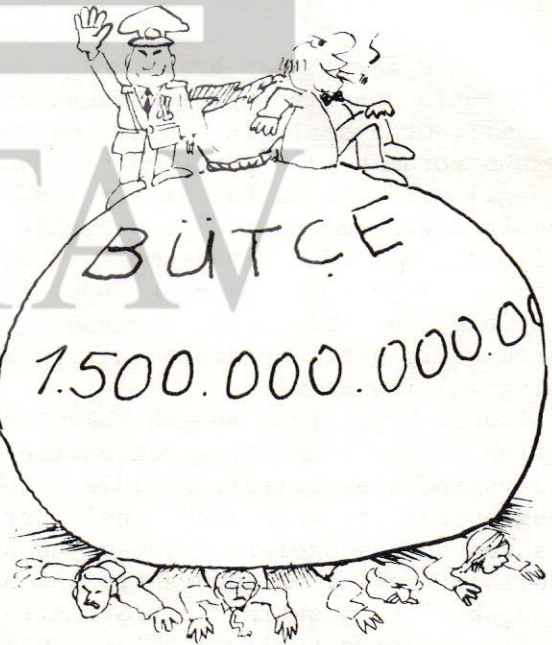
zorunda kaldı. "Öyleyse bir an önce alıp gidin" demekle yetindiler. Halk önde Süleyman Ölmez'in cenazesi olmak üzere merkeze doğru yürüyüşe geçti. Jandarma ve polis ablukası altında ve ona rağmen yürüyüş sürdürüldü.

Şehir çıkışında arabalarla köye gidildi. Çevre köylerden gelenlerle birlikte kalabalık 1000'i buluyordu. Devrimci komünistler ve Dersim'in işçisi, köylüsü, esnafı, sağlıkçısı, gençliği ve kadınlarıyla, Dersim halkı orada diktatörlüğe duyduğu tamamen haklı kin ve nefreti ile lanetledi. "Kahrolsun faşist cunta", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Süleymanlar ölmez" sloganları atıldı. Bir devrimci komünist, cuntayı ve bu alçak cinayeti teşhir eden bir konuşma yaptı. Bu arada törene katılan diğer gruplardan devrimciler adına da konuşmalar yapıldı. Diktatörlüğün techizatlı şefleri ve komandolar hiçbir müdahalede bulunamadılar.

Devrimci komünistlerin ve Dersim halkının dört bir yanı kuşatmada olduğu halde gerçekleştirdiği bu militan direniş ve kararlılık cuntanın ve onun elebaşları olan 5 generalin yüreğine korku saldı. Dersim halkı ise bu mücadeleden daha da güçlenerek çıktı.

Direnmenin somut sonuçlarını gördüler ve direnmekten başka çıkar yol olmadığını bir kez daha öğrendiler.

Dersim halkı faşizme boyun eğmemekte kararlıdır. Partisinin etrafında kenetlenerek mücadele etmektedir ve edecektir.

AŞAĞIDAKİLER -YUKARDAKİLER

Pazarcık halkı teröre boyun eğmiyor

12 Eylül'den sonra Pazarcık halkı üzerindeki terör sınırsız bir vahşete dönüştü. Orda Hitler'in işgal ettiği ülkelerdeki gibi halka zulmediliyor. Baskı ve zulmün akla gelebilecek her biçimi uygulanıyor. Pazarcık köyleri gece gündüz hemen hergün basılmakta, içinde kimse olmayan evlerin kapısı kırılarak evler tarumar edilmektedir. Hemen her köy baskını sonrası kadın-erkek bütün köyü meydana toplayarak Maraş Sıkıyönetim Komutanı konuşma yapmaktadır. Bu eli kanlı faşist, köylülerin devrimcileri ihbar etmediği, evlerinde barındırdıkları için devlete yardımcı olmadıkları için bu uygulamaları yaptıklarını eğer devrimcileri yakalattırlarsa köylülere hiçbirşey yapılmayacağını bütün operasyonların son bulacağını söylüyor. Bu konuşmanın arkasından kadın-erkek bütüncü dipçikten geçiriliyor. Askeri birlikler köyleri terkederken onlarca köylüyü birlikte götürüyor. Bu köylüler günlerce gözaltında tutuluyor. Bütün bunların sonuçsuz kalması faşistleri çılgına çevirmekte akla gelebilecek her yola başvurmaktadırlar.

2 Kasım günü kazada sokağa çıkma yasağı ilan edilerek bütün evleri tek tek aradılar. Daha sonra yaşı 15-35 arasında olan herkesi şimdi komando birliğinininkarakolu olan yatılı okulda topladılar. Cuntanın faziletleri üzerine uzun bir nutuk çeken maraş Sıkıyönetim Komutanı şöyle sorular sordu:"Bütün bu başınıza gelenler aranan 10-15 anarşisti yakalatmamanızdır değil mi?, Ordu sizlerin canını, malını, namusunu korumak için yönetime el koymuştur,değil mi?" vb. Bu faşist sorularına herkesin evet komutanım diye bağırmasını bekliyordu. Kitleden çıt çıkmadı. Bunun üzerine kitleye sövüp sayarak "hepinizin ne mal olduğunuzu biliyoruz, görürsünüz" diyerek çekip gitti ve toplananların bir kısmı gözaltına alındı.

Salmanlı köylerinde pekçok yoksul köylü silah teslim etmediği gerekçesiyle meydana dayağından geçirildi. Köylüler Reolara bağlanarak yerlerde sürüklendi. Hergün süren bu işkencelere dayanamayan bazı köylüler malını mülkünü satıp Antep'ten kaçakçılardan satın aldıkları silahları sıkıyönetime teslim ettiler. Bu defa da zamanında teslim etmedikleri için hapse atıldılar.

Davutlar köyü ilkökulu sıkıyönetim tarafından kapatıldı. Öğretmenleri başka bir köye tayin edildi. Sıkıyönetim yetkilisi okulun kapatılmasının nedenini so-

ran köylülere "Siz okula layık değilsiniz. Buraları terkedin, yerlerine layık olanları yerleştireceğiz" dedi.

7 Kasım 1980 günü Demircilik, Davutlar, Karakasan köylerinin 500-1000 m. uzaklığındaki çevreleri helikopterlerle bombalandı, amaçları halkı yıldırma, sindirmek. Bütün vahşete karşın Pazarcık halkı partiyle birleşiyor ve direniyor.

Çukobirlik'te direniş

Adana Çukobirlik'te Ekim ve Kasım aylarının maaşları ödenmedi. İşçilerin alacağı 300 milyon lirayı buluyor. Müteahhit Kadirbeyoğlu'na ihale harici 135 milyon lirayı verenler, askeri vakıflara milyonları bağışlayanlar işçi ücretlerine gelince para yok diyorlar. Şanlı mücadele geleneğine sahip Çukobirlik işçileri sıkıyönetimin bütün terörüne rağmen direniyor.

19 Kasım günü C vardiyası işçileri saat 11'den itibaren 14'e kadar şartelleri indirdiler. 20 Kasım günü yemekhanelere toplanan işçiler topluca müdüriyete yürüdüler. 300 kadar işçinin geldiği ni görünce kaçan müdürü kaçıdığı yerde bulan işçilere müdür, "Ankara para vermiyor ben ne vapayım, paranın gelmesi size bağlı" dedi. Sıkıyönetim birlikleri fabrikada denetim sağlayamadı. İşçilerin her konuda ortak tavır alması, sıkıyönetimin aranızdan temsilci gönderin talebinin "isteklerimiz bellidir, hepimizle konuşun" diyerek reddedilmesi sıkıyönetimin önderleri bulup götürme girişimini sonuçsuz kıldı.

Çukobirlik işçileri bu tavırlarıyla bir avuç Devrimci Yolcunun grev kırıcılığını ve ihbarcılığını da boşa çıkardılar. Cunta var diyerek eylemlere karşı çıkan DY'ciler Çukobirlik'te uzun zamandır proleter devrimcilere "siz direniş koyarsanız bir kırarız" diyorlar, işçiler arasında yılgınlık ve pasifizm yaymaya çalışıyorlardı. Birçok engeli aşarak fabrikada dağıtılan partimizin bildirilerini topluyor, patrone çok patrone, cuntadan çok cuntacı olarak davranıyorlardı. 19-20 Kasım'dan sonra işçilerin gözünde bütünıyla açığa çıktılar. DY taraftarı işçilerin de büyük bir bölümü Çukobirlik'teki grev kırıcılarını terkettiler.

Aynı gelişme Paktaş için de sözkonusudur. Devrimci Yolcuların 12 Eylül öncesinde "burası kurtarılmış bölgedir, eylem yapılmasına gerek yoktur", "Buranın patronu milli burjuvadır" gibi gerekçelerle her türlü eyleme karşı

KISA-KISA

TRABZON: Şavşat'ta gözaltına alınan devrimci öğretmen Cengiz Aksakal Artvin Emniyetinde gördüğü işkence sonucu durumu ağırlaşınca kaldırıldığı Trabzon Numune Hastanesi'nde 12 Kasım akşamı öldü

GAZİANTEP: 15 Kasım günü Hoşgör semtinde jandarmanın teslim ol çağrısını kabul etmeyen bir devrimcinin evi tank ve top-larla kuşatıldı. Sıkıyönetim komutanı ve Emniyet Müdürü'nün de katıldığı saldırı 3.5 saat sürdü. Çatışmada geritep-mesiz top mermileriyle bina yerlebir edildi. Çok sayıda gaz bombası atıldı. Üzerinde kimlik bulunmayan devrimci bu saldırılarda can verdi.

GAZİANTEP: 2 Kasım günü SSK hastanesi önünde iki devrimci genç dur ihtarına uymadıkları için kurşunlandılar. Yücel Hazar öldü.

ADANA: 26 Kasım 1980 günü Mirza Çelebi ve Dağlıoğlu mahallelerinde Erdal Eren'in idamına karşı protesto gösterileri yapıldı.

ADANA: Hasan Özmen yoldaş köyünde yapılan bir toplantıyla anıldı. Toplantıda yoldaşın hayatı, mücadelesi ve işkence-de gösterdiği yiğit direniş üzerine konuşmalar yapıldı. Faşist cunta, işkence ve idamlar protesto edildi.

DÖRTYOL: 100 civarında portakal toplama işçisi ücretlerinin 400 TL'ye çıkarılması için direnişe geçti. Erkek işçiler 300 TL aynı işi yapan kadın işçiler 200 TL alıyordu. İşçiler kadın erkek bütün işçilerin ücretinin 400 TL'ya çıkarılmasını istiyor. Direnişteki işçilerle DYDGD tam bir dayanışma içinde.

ADANA: 2 Kasım günü Çukobirlik Sawen işçileri 1 saatlik yemek arasının 15 dakikaya indirilmesi üzerine toplandılar

çıktıkları Adana Paktaş tekstil fabrikasında darbeden sonra onlarca işçi işten atıldı. Buna karşı DY'cular TDKP bildirilerinin fabrika içinde dağıtılmasını engellemeye çalışmakla vakit geçirdiler. Tesbit edilen her devrimcinin işten atıldığı Paktaş'ta DY listesinden baştemsilci seçilen Mehmet Tuncer'in bugün de patronun gözdesi olmasının nedeninin bu tür faaliyetleri olduğunu herkes biliyor.

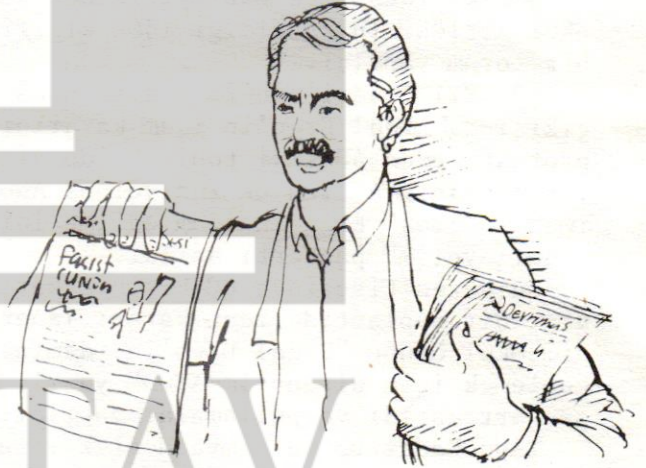
DY hareketi bu tür unsurlardan arınarak Adana'da da devrimci saflarda yerini almalıdır●

ve bu haklarının gaspedilmesine izin vermemeye karar aldılar. İşçilerin birliği ve kararlılığı karşısında patron kararını geri almak zorunda kaldı.

ORDU: Fındık kırma fabrikasında çalışan 104 kadın işçi işten atılmaları protesto için yasadışı bir sessiz yürüyüş yaptı.

İSKENDERUN: Ekim ayında her işçiden zorla 100 TL orduya yardım kesildi. İşçilerin "biz para kesilmesini istemiyoruz" diye verdikleri dilekçe kabul edilmedi. Yardım vermeyenlerin terörist olarak kabul edileceği söylenerek işçiler tehdit edildi. Buna rağmen işçiler para kesilmesini istemediklerini belirttiler. Ancak 100 liralara zorla kesildi.

ADANA: Sarıçam Karakolu'na 100'e yakın kahveciyi toplayan komiser hepsinden zorla 1000'er lira aldı. Komiser bu haraç kesmesinin gerekçesi olarak karakolun bozuk jipinin tamirini gösterdi. Kahveciler ülkü ocaklarının yerini ordu vakıfları ve polislerin aldığını, şimdiki-lerin ülkü ocaklarından daha beter olduğunu söylüyor.

ADANA: Meydan mahallesinin bütün semtlerinde Devrimin Sesi cadde ve sokaklarda militanca satılmaya başlandı. Gazetelerin satıldığı her semti işgal altına alan polis-jandarma hiçbirşey elde edemiyor ve satışlar hergün devam etmektedir. Gazetesine sahip çıkan emekçi halk bu satışları destekliyor, gazete satın alıyor, gazeteye bağış yapıyor.

DÜZELTME: Gazetemizin 3. sayısında çıkan Cuntaya Karşı Direnişler başlıklı yazıda 11 Ekim'de emekçi kadınların polisle çatıştığı yerin Giresun'un Fynesil ilçesinin bir mahallesi olduğu yanlış olarak yazılmıştır. Doğrusu Giresun'un Söken mahallesi olacaktır. Düzeltiriz.

ANKARA LİSELERİNDE E. EREN'İN İDAM KARARI PROTESTO EDİLİYOR

21.11.1980'de Askeri Yargıtay'ın Erdal Eren'in idam kararını onaylamasıyla birlikte Ankara'da protestolar yoğunlaştı. Generaller çetesinin emriyle diktatörlüğün baskı ve zulüm organlarının aldığı bu karar çeşitli yol ve araçlarla Ankara'da özellikle liselerde yaygın olarak protesto ediliyor.

Bu amaçla Yıldırım Beyazıt Lisesi'nde ANOD, Kurtuluş ve D.Sol taraftarlarının eylem birliğiyle gerçekleşen, DY'un katılmadığı ve her grup tarafından konuşmaların yapıldığı, 350 öğrencinin katılımıyla bir forum yapıldı. Forumda şiirler okundu, sloganlar atıldı, Ayrıca okulda sistemli olarak pullama yapılıyor.

Tuzluca'yır Lisesi'nde karar günü DY ve KSD'nin katılmayı reddettiği ANOD tarafından örgütlenen bir forum yapıldı. Yine okulda üç gün sonra sınıf konuşmaları yapılarak sloganlar atıldı. Ayrıca okulda sistemli olarak pullama yapılmaktadır.

Mamak Lisesi'nde okul girişinde tüm okul kitlesinin katıldığı 1500 kişilik bir forum yapıldı.

50. Yıl Lisesi'nde 26 Aralık günü okul çıkışında Erdal Eren'in idam kararını protesto eden 40 kişi toplu halde sloganlar attılar. Ayrıca okulun yoluna ANOD imzalı "Erdal Eren'in idam edilmesini engelleyelim" pankartı asıldı.

Gülveren Lisesinde 60 kişinin katıldığı bir toplantıda idam kararı lanetlendi. Okul önüne "Erdal Eren'in idamını engellemek için direnelim-ANOD" yazılı bir pankart asıldı ve pullamalar yapıldı.

Tapu Kadastro ve Kimya Meslek liselerinde idam kararını protesto eden pankartlar asılarak pullamalar yapıldı. Kimya Meslek Lisesi'nde ayrıca bir duvar gazetesi asılmış ve kararı protesto eden sloganlar atılmıştır.

İncirli Lisesi'nde ANOD imzalı idam kararını lanetleyen pankart okul bahçesinde 1 saat asılı kaldı.

Erdal Eren'in idam kararına karşı Çıkan Abidinpaşa Lisesi öğrencileri birkaç gün arayla iki forum topladılar, ayrıca yaygın pullama faaliyeti gerçekleştirildi.

Yıldırım Beyazıt Meslek ve İnönü Liselerinde idam kararını protesto eden pullamalar ve sınıf konuşmaları yapıldı, duvar gazeteleri asıldı.

Altındağ'da çeşitli yerlere 5 pankart

asıldı. Samsun yolu pankartlarla 1-1.5 saat trafiğe kapatıldı. Türk-İş bloklarında ise pankart asılmasının yanısıra bir darağacı yakıldı ve pullama yapıldı. Ayrıca Ziraat ve Veteriner Fakültelerinde sık sık pullamalar yapılıyor. Süt bölümünde bir de protesto forumu gerçekleştirildi.

Yenimahalle Demetevler ve merkezde idam kararını protesto eden duvar gazeteleri ve pankartlar asıldı, pullamalar yapıldı.

Bağcılar'da 22 Kasım günü 20 kişinin katıldığı "Erdal Eren idam edilemez", "İşkence ve idamlar devrimi engelleyemez", "faşist cunta da sökmeyecek" sloganlarının haykırıldığı ve aynı sloganları taşıyan pulların atıldığı bir gösteri düzenlendi. Bölgede bir duvar gazetesi asılmıştır ve her gün pullamalar yapılmaktadır.

26 Kasım'da Zafertepe ve İncesu'da 30 kişinin katıldığı benzer sloganların atıldığı bir gösteri düzenlenmiştir. Gösteride bir yurtsever devrimci işkence ve idamlara karşı mücadeleye çağırın bir konuşma yaptı ve "Erdal Eren İdam Edilemez-YDGF" imzalı bir pankart asıldı. Mahallede duvar gazeteleri asıldı ve yazılmalar yapıldı. Bademlidere'de de pankartlar ve duvar gazeteleri asılmıştır.

30 Kasım'da Mamak Çarşı'da idam kararını protesto amacıyla yapılan gösteriye 30 kişi katıldı. Gösteri sırasında sloganlar atıldı, pullar atıldı, gece de çevreye pankart asıldı.

Cebeci'de kararı protesto eden iki pankart asılırken, Kızılay ve Mihat Paşa Caddelerinde el ilanları atıldı ve duvar gazeteleri asıldı. DTC Fakültesinde okul içinde pullama ve duvar gazetesi asılması yanısıra Sıhhiye Tren İstasyonunda da pankart asıldı ve el ilanları atıldı.

Bunlar Ankara'da Erdal Eren'in idam kararını protesto amacıyla yürütülen eylemlerin bir kısmıdır. Ve eylemlerin yaygınlığı halkın ve gençliğin idamlara ve faşizmin zulmüne karşı duyduğu nefreti ortaya koymaktadır. Bu nefret ve mücadeleler idam kararlarıyla birlikte faşist cuntanın da, onun başında bulunduğu tekellerin ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün de sonunu getirecektir. Evladına ve mücadele yoldaşına sahip çıkan halkın ve gençliğin mücadelesi sermaye ve faşizmi mezarına gömecektir.

Istanbul Üniversitesinde yemek boykotu

Yemek fiyatlarının 20 liradan 50 liraya yükseltilmesi üzerine İstanbul Üniversitesi öğrencileri İstanbul YDGD, Marmara Dev Genç ve İstanbul Dev-Gör'ün çağrısıyla yemek boykotu yaptılar. 26 ve 27 Kasım günleri gerçekleştirilen yemek boykotu tam bir başarıyla sonuçlandı. Yemek fiyatları 50 liradan 25 liraya indirildi.

Faşistler ve idare boykotu kırmak için büyük çaba gösterdilerse de amaçlarına ulaşamadılar. Bunların böyle bir çabaya girmeleri doğaldı. Fakat üzücü olan DS'un yemek boykotuna karşı aldığı tavrıdır. İ.Ü. Üniversitesi'ndeki DS'cular kendi terdirginliklerini, kararsızlıklarını kitlenin durumu gibi göstererek eyleme karşı çıktılar. Sonra da haklı çıkmak için aktif grev kırıcılığı yaptılar. Boykot öncesi boykotun başarılı olamayacağını savunarak çağrıya katılmayan DS boykot günü de her zaman okula gelmeyenleri de okula getirerek yemek yediler.

Bu tür tavırların ne DS'a ne de devrime hiçbir faydası olamaz. DS'un yeri faşistlerin ve idarenin yanı değildir. YDGD'li gençler İTİ'de olduğu gibi DS ile birlikte mücadeleden yanadır.

Adana liselerinde işkence ve idamlar protesto edildi

Adana YDGD liselerde 26 Kasım günü işkence ve idamları protesto gösterileri düzenledi. Bu eylemler için sağlanmaya çalışılan birlik diğer grupların olumsuz tavrı nedeniyle gerçekleşmedi. Tam tersine başını DY'nin çektiği bir birlik oluşturarak bu eylemleri kırmaya çalıştılar. 5 Ocak Ortaokulu'nda okul dağılışında YDGD'li öğrencilerin slogan atmasıyla başlayan gösteriyi engelleyemeyen DY'ciler TDKP'ye hakaret eden sloganlar atınca bazı DY'cular kitle tarafından tartaklandı. YDGD'liler DY'cuların daha fazla dayak yemesini engellediler. 20 dakika süren eylem başarıyla tamamlandı. Gösteride "kahrolsun faşist cunta", "Erdal Fren idam edilemez", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganları atıldı.

Aynı gün Anafartalar Lisesi, Endüstri Meslek Lisesi, Adana Frkek Lisesi öğrencileri okul çıkışında sloganlar atarak yürüyüş yaptılar. Yapı Meslek Lisesi'nde 100 kişilik bir öğrenci kitlesine konuşma yapıldı.

Niçin 'İDEOLOJİK SENDİKACILIK'a karşılar?

Burjuvazi, onun Koç, Sabancı gibi önde gelenleri, Narinler, Bodurlar, sermayenin tüm sözcüleri, şimdiye kadar gelmiş-geçmiş ve özellikle demokrasi mücadelesinin geliştiği şartlarda kurulan gerici burjuva hükümetler, hep "ideolojik sendikacılık"tan yakınıp durdular. Generaller çetesinin giriştiği halk ve demokrasi düşmanı saldırıda da ideolojik sendikacılığa karşı açılan savaş önemli bir yer tutuyor. Çete başı Evren daha ilk konuşmasında ideolojik sendikacılığa kesinlikle izin verilmeyeceğini ilan etti ve faşist çete ilk uygulamalarından birisi olarak tamamıyla kendi kontrolünde olacak ve düzeni ve devleti savunmayı ilke edinecekler dışında yönetimlerinde revizyonist ve reformist sendikacıların bulunduğu sendikaları bile kapattı.

Daha MESS ve Tekstil grevleri sırasında pankart asmaya kadar her türlü ideolojik ve siyasi faaliyet sıkıyönetimce yasaklanmış ve revizyonist sendikal akımlar

bu yasaklamalarında sıkıyönetim paşalarıyla mutabık kalmışlardı.

Yani işçiler yalnızca çalışacaklar, üretecekler, sömürülecekler ve olmadık ekonomik ve siyasi baskılara mahkum olacaklar; ama siyasetle uğraşmayacaklar, siyasi hayata katılmayacaklar. Cunta bir avuç azınlık dışında, tekelci burjuvazi ve toprak ağaları dışında herkese siyasi faaliyeti yasaklamaktadır. Onlar dikensiz gül bahçesi yaratmak istiyorlar. Öyle ki bir tek karşı-devrimin sesi duyulsun. İşçi, köylü, öğretmen, memur, esnaf, öğrenci, kısacası halk sesini çıkarmasın. Çıkaracağı ses kendi sesi olmasın ve karşı-devrime zarar vermesin. Herkes karşı devrimin dediğini tekrarlansın, onun dediğini desin, yap dediğini yapsın! Tekelci sermayenin, başında faşist generaller çetesi bulunan diktatörlüğün özlemi budur ve onlar ideolojik sendikacılığa bu nedenle böylesine düşmanlık duyuyorlar.

Ekonomik talepler için mücadeleye dahi izin vermeyen, en basit hak talebi için bile sendikal mücadeleyi yasaklayan faşist cunta, işçilere siyasi faaliyeti ise tümünden yasaklıyor. Enflasyon % 100'ü geçiyor, işçi ücretleri yerinde sayıyor, % 70 avansla işçiler açlığa ve sefalete itiliyor. İşçi çıkarımı ilerliyor ve az işçi ile çok üreterek karlarına kar katmak isteyen tekeller ücretsiz fazla mesai vb. gibi yollara başvuruyor, her gün paranın değeri düşerken, zam üstüne zam yapıyor. Ama işçilerin karşı çıkma hakları yok. Buhranın yükleri en başta işçi sınıfının sırtına yıkılıyor, ama işçilerin buna karşı seslerini yükseltme hakkı yasaklanıyor. İşkence ve zulüm alabildiğine yaygınlaşıyor, en basit hakları için bile sesini yükselten emekçilerin yaşama hakları ellerinden alınıyor; ama işçiler seslerini çıkarmayacak. Cuntanın niyeti budur.

Oysa özellikle bugün, en küçük hak talebi için mücadele bile, karşısına tek tek patronlar yerine doğrudan devlet, ordu, sıkıyönetim çıktığından siyasal iktidarın saldırılarını göğüsleyip püs kürtmek ve siyasi mücadeleyle birleşmek zorundadır. Bugün önemli özellikle artan ekonomik mücadelenin siyasi mücadeleyle birleştirilmesi gereği, genel olarak işçi sınıfının kurtuluşu için bir zorunluluktur. Ve işte ideolojik sendikacılık olarak karşı devrimin yasakladığı ve mahkum etmeye çalıştığı SINIF SENDİKACILIĞI mevcut düzen ve devletin savunulmasını esas alan burjuva sendikacılığın, sarı sendikacılığın karşıtı olarak, özünde, ekonomik mücadelenin siyasi mücadeleyle birleştirilmesi gereğinin savunulmasıdır. Çünkü işçi sınıfının burjuvazinin uysal kölesi olmaktan kurtulmasının başka bir yolu yoktur.

Siyasetin dışında olan, siyasi bir öz taşımayan hiçbir şey yoktur. Bu, günümüz olaylarıyla daha da belirginleşmiştir. Tekeller ve onların faşist diktatörlüğü, işçi sınıfına, sesini çıkarmayacaksın, dediğimi kabul edeceksin diyor. Bunu kabullenmek onların siyasetini izlemek demektir. Onların şimdiki siyaseti, buhranın yüklerini emekçilerin sırtına yıkmak ve kanla, zulümle, işkenceyle, darağaçlarıyla demokrasi mücadelesini ezmektir. Bu siyaseti izleyerek onlar, düzenlerinin devamını sağlamaya ve egemenliklerini sürdürerek başta işçi sınıfı olmak üzere emekçileri köleleri olarak kullanmaya ve sömürüyü yoğunlaştırmaya çalışıyorlar. Bu siyaset, tekellerin ve faşist diktatörlüğün bu siyaseti kabul edilebilir mi? Türk-İş'in faşist sendikacıları bu

siyaseti kabul ediyorlar.

Ama hayır, işçiler bu siyaseti kabul edemez. Burjuvaziyle, yalnızca ücret ve daha iyi çalışma koşulları pazarlığı yapmak yetersizdir. İşçi sınıfının da bir siyaseti olmalı, o da bir siyasi mücadele yürütmelidir. Sendikal alanda mücadele de bu gerçeğe uygun olmalıdır. Sendikal mücadele, düzenin, tekelci kapitalizmin sınırları içine sıkışıp kalmamalı, ücret artışı ve daha iyi çalışma koşulları talepleriyle sömürünün hafifletilmesi amacıyla değil, sömürünün ve sömürü düzeninin yok edilmesi perspektifiyle yürütülmelidir. Salt ekonomik mücadeleyle bu amaca ulaşamaz. Ama işçi sınıfının kurtuluşu da, sömürünün hafifletilmesinde değil, sömürünün ve tüm kötülüklerin kaynağı olan kapitalizmin tasfiyesindedir. Bu, sosyalizm için mücadele demektir. Ve sınıf bilinçli işçi bu amaca ulaşmaya çalışır. Böyle bir mücadele ise en başta iktidar için mücadeleyi gerekli kılar. Bugün hüküm süren tekellerin iktidarındır. Onların faşist diktatörlüğüdür. Kendi siyaseti dışında siyaseti yasaklayan da, en küçük bir hak talebi için mücadeleyi imkansız kılmaya çalışan da, sömürünün ve zulümün devamını sağlamaya uğraşan da tekeller ve onların faşist diktatörlüğüdür. Ve tabii ki işçi sınıfının devirmek için çalışması gerekenler de bunlardır.

İşçi sınıfı ancak takellere ve faşist diktatörlüğe karşı siyasi bir mücadele yürüterek, ekonomik taleplerini siyasi iktidar talebiyle birleştirerek kurtuluşuna giden yolu açabilir. İşte faşist cunta, ideolojik sendikacılığa, işçilerin siyasetle uğraşmasına bunun için karşı çıkıyor. Hele ekonomik mücadelenin siyasi mücadeleyle birleşmesinin şartlarını bizzat kendilerinin kolaylaştırdıkları bugünkü şartlarda onlar, işçilerin siyasetle uğraşmasından, ideolojik sendikacılıktan, yani siyasi iktidar ve sosyalizm perspektifiyle ekonomik mücadeleyi örgütlemek demek olan SINIF SENDİKACILIĞI'ndan bu yüzden ölesiye korkuyorlar.

Hayır, işçi sınıfı, tekelci kapitalizmin, faşist diktatörlüğün uysal kölesi olmayı reddedecektir. İşçi sınıfı, sendikal örgütlenme ve grev hakkı için, ücretlerin artırılması ve daha iyi çalışma koşulları için, kıdem tazminatı sınırlanmasının kalkması, işten atmaların engellenmesi için ve diğer tüm ekonomik hakları için mücadele edecek ve bu talepler için mücadeleyi sınıf sendikalarında örgütlenerek, siyasi iktidar perspektifiyle yürütmeyi basarsacaktır.

Ekonomik mücadele, siyasi iktidar mücadelesinden ayrılamaz. Ya burjuvazinin siya-

DİŞ TİCARET AÇIĞI

Ekonominin krizinin her geçen gün biraz daha derinleşmesiyle de birlikte Türkiye'nin dış ticaret açığının nedenleri olarak bir sürü ekonomik faktör sayılıp dökülmektedir. Ama burjuva ekonomistleri tarafından sayılıp dökülen tüm ekonomik faktörler gerçeği yansıtmaktan uzaktır. Kasıtlı olarak bir türlü meseleye doğru yaklaşılmamaktadır. İthalat ile ihracat arasındaki farklılığın giderek büyümesinin gerçek nedeni Türkiye'nin emperyalizmin sömürgesi olmasıdır. Bu durum göz ardı ediliyor ve Türkiye ihracata yönelen mallar üretmediği için ihracat yapamadığı ve de ihracatını artıramadığı ileri sürülmektedir. Bu gerici burjuva ekonomistlerine göre Türkiye kaliteli ve maliyeti düşük mal üretebilirse ihracatını artırabilir.

Her şeyden önce bunun nasıl gerçekleşebileceği bir türlü söylenmiyor. Oysa tekelci kapitalizm çağında Türkiye'nin dünya pazarlarını ele geçiren uluslararası tekellerle rekabete girişmesi ve onları pazarlardan sürüp çıkarması imkansızdır. Burjuva ekonomistleri nedense bir türlü serbest rekabetçi dönemin kapandığını tekelci kapitalist dönemin yirminci yüzyılın başından beri başladığını kabul etmiyorlar. Oysa çağımızda dünya pazarlarına egemen olmak meta ihracına değil sermaye ihracına dayanmaktadır. Meta ihracı sermaye ihracının temelinde harekete geçmektedir. Kaldı ki, ister meta ihracının

seti ya işçi sınıfının.

İşçiler, sınıf sendikalarında örgütlenin. Köylüler, esnaflar, öğrenciler, tüm halk, işçi sınıfının öne düşmesini bekliyor. Faşist diktatörlüğe karşı halk iktidarı için mücadeleye atılalım. Sınıfın kurtuluşunun yolu buradan geçiyor.

Şimdiye kadar DİSK'in ve Türk-İş'in yönetimlerini ellerinde tutmuş olan reformist, revizyonist ve faşist sendikacılık akımlarının gösterdikleri mücadeleyi ekonomik taleplerle sınırlama, düzenin sınırlarını kabullenme ve diktatörlüğün yarıdakçılığı yolunu reddedelim. Tekelci düzene ve devlete karşı, faşist cuntaya karşı savaşalım. Revizyonist, reformist yolları, mücadelenin düzen sınırları içine hapsedilmesi ve ekonomik taleplerle sınırlanması, devlet ve ordunun aklanması, faşist cuntanın işbaşına gelmesini kolaylaştırdı. Sınıf sendikacılığının yolu, tekellerin, faşist diktatörlüğün ve onların cuntasının devrilmesi yoludur. Sosyalizmin sömürsüz, sınıfsız dünyanın yoludur. Sınıfın yoludur.

isterse sermaye ihracının dünya pazarlarına yayılması gelişmiş bir sanayinin varlığına tabidir.

Türkiye'nin ihracatını fazlalaştırmasının önündeki engel ne kaliteli ve maliyeti düşük mal üretememesi, (ki sömürge yapısı gereği bunu gerçekleştirmesi mümkün değildir) ne de bürokratik engellerdir. Bu iddiaların gerçeğe en küçük bir ilişkisi yoktur. Çünkü Türkiye yarı sömürge bir ülkedir, gelişmiş sanayi ülkeleri olan emperyalistlerle Türkiye arasında devamlı eşitsiz bir mübadele söz konusudur. Bunu sağlayan da emperyalist sermaye ihracıdır. Oysa burjuva ekonomistleri durmadan emperyalist sermayeyi ülkeye çağırarak için propaganda yapmakta ve emperyalist sermaye sayesinde sanayileşmenin gerçekleşebileceği iddia edilmektedir. Ama emperyalist sermaye yarı-sömürge ülkeye yayıldıkça meta ekonomisindeki eşitsiz mübadeleyi daha da derinleştirmekte ve dış ticaret açığını yarı sömürge ülke aleyhine büyük boyutlara çıkarmaktadır. Bir yandan emperyalist sermaye olmadan ekonominin yaşamını sürdüremeyeceği iddia edilecek diğer yandan iç pazara yönelen sanayinin varlığından ve ihracatın artırılmasından yakınılacak.

Serbest rekabetçi kapitalizm çağı kapandığı için maliyeti düşük ve kaliteli mal üretilerek diğer ülkelerle rekabete girilemez. Çünkü ürünlerin maliyetinin düşürülmesi ve kaliteli mal üretilmesi rekabetin itici gücü olmaktan çıkmıştır. Rekabeti bugün sağlayan tekelci güçtür. Çünkü tekeller ürünlerin maliyetinin düşürülmesini sağlayan teknolojiyi tekellerine almışlardır. Ve diğer tekelci ülkelerle rekabeti gerçekleştirmek için bazı zorunlu şartlarda teknolojinin sağladığı maliyetin düşürülmesi faaliyetini devreye sokarlar.

Her şey bir yana kapitalist pazarlarda rekabet üstün bir sanayileşmenin varlığına tabidir. Sanayisi daha da gelişkin bir ülke diğer ülkelerle rekabet ederek onları geriletebilir.

Türkiye'nin bugünkü geri ekonomisiyle kaliteli ve maliyeti düşük mal üretilmediğini ve dış pazarlara yönelebileceğini düşünülemez. Bunun için bunlar gerekçe gösterilerek dış ticaret çıkmazı açıklığa kavuşturulamaz. Bugünkü ekonomik yapıyla sanayi ürünlerinin maliyetini düşürmek imkansızdır. Çünkü her ne kadar iş gücünün ucuzluğu ürünlerin maliyetinin düşürülmesini sağlasa da (ki Türkiye dünyada iş gücü en ucuz olan ülkelerden biridir) emperyalistlerden satın alınan teknoloji

hammadeler, aramade ve enerji ürünleri maliyetini oldukça yükseltmektedir. Bu şartlar altında maliyeti düşürerek dış pazarlara yönelik sanayi ürünlerinin üretiminin imkansızlığı açıktır. Türkiye'de sanayi ürünlerinin maliyetinin yüksek olması sanayi üretiminin iç pazarlara yönelik olmasını zorunlu kılıyor. Zaten Türkiye'nin montaj sanayisi bunu gerçekleştirmek için inşa edilmiştir. Bu sanayinin temelinde dış pazarlara yönelik sanayi ürünlerinin üretilmesi söz konusu değildir, zaten Türkiye sanayisinin de böyle bir amacı yoktur.

Türkiye'de ithalat ve ihracat arasındaki farklılığın kapatılması ve ihraç edilen ürünlerin ithal edilen ürünlere göre üst düzeye ulaşması Türkiye'nin sanayileşmiş bir ülke haline gelmesine bağlıdır. Bunun yolu da, emperyalist sömürü zincirinin kırılmasından, komprador kapitalist ekonomiye ve genel olarak kapitalist ekonomiye son vermekten geçer. Çünkü Türkiye kapitalizmin şartları içersinde kalarak sanayileşmiş bir ülke haline gelemez. Gelişmiş sanayi ülkesi düzeyine çıkmadan, ihraç edilen malların satışında artış söz konusu olamaz.

Türkiye'nin bugünkü yarı sömürge geri ekonomik yapısı yaşamını sürdürdüğü ih-

racat ve ithalat arasındaki farklılık ve dış ticaret açığı giderilemeyecektir ve giderek artacaktır. Bu durum emperyalistlerin krizi Türkiye'nin sırtına yıkmaya çalıştıkça da daha da büyük boyutlara erişecektir. Bunun için bugünkü ekonomik şartlar içersinde ne ihracata yönelik üretim gerçekleştirilebilir, ne de, emperyalist sömürünün meta ihracı temelinde belirgin artışın göstergesi olan ithal edilen malların değerinde bir azalma söz konusu olur. Türkiye ihracatının tıkanıklığı dışa yönelik sanayi ürünlerinin üretilmemesinden doğmamaktadır. Çünkü emperyalist sömürüyü gerçekleştirmekle yükümlü sanayinin böyle bir niteliği yoktur. Bu sanayi dış pazarlara yönelik üretimin gerçekleştirilmesi yönüne sevkedilemez. İhracatın bürokratik engellerle artışının önlenmesi iddiası ise tamamiyle bir bahanen ibarettir.

Türkiye ekonomisinde ihraç edilen malların artması ancak emperyalist sömürüye komprador kapitalist ve toprak ağalığı ekonomisine son vermekle gerçekleştirilebilir. Bunun dışında gösterilen her yolun meselenin çözümüyle hiç bir ilişkisi bulunmamaktadır. Ve söylenenlerin tümü demagogik propagandadan ibarettir.

Türkiye'de yasadışı olarak basılan Devrimin Sesi, Yurt dışında aynen çoğaltılmıştır.